

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **O. V. Č.**, zast. JUDr. Tomášem Pezlem, advokátem, se sídlem Oldřichova 23, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2011, č. j. 1 Ad 8/2011 - 24,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2011, č. j. 1 Ad 8/2011 - 24, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze usnesením ze dne 17. 5. 2011, č. j. 1 Ad 8/2011 - 24, odmítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2010, č. j. X, a současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Předmětným rozhodnutím žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila své rozhodnutí ze dne 4. 3. 2010, č. X, kterým byl žalobci přiznán starobní důchod podle § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2009.

V odůvodnění svého usnesení Městský soud v Praze uvedl, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 9. 4. 2010 a žaloba byla podána dne 25. 1. 2011. Přezkoumání rozhodnutí správních orgánů je upraveno v zákoně č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); podle § 72 odst. 1 tohoto zákona lze podat žalobu do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Namítal, že Městský soud v Praze nevzal v potaz skutečnost, že se stěžovatel domáhal revize napadeného rozhodnutí žalované u Obvodního soudu pro Prahu 1; řízení vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 17 C 113/2010, bylo zastaveno a stěžovatel byl poučen o možnosti podat do jednoho měsíce od právní moci usnesení žalobu ke správnímu soudu. Stěžovatel uzavřel, že výrok soudu o odmítnutí žaloby je nesprávný a nezákonný, protože stěžovatel postupoval přesně podle poučení soudu v civilním řízení. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Dne 7. 7. 2011 byl spis Městského soudu v Praze předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti s tím, že stěžovatel až v kasační stížnosti informoval soud o tom, že před podáním žaloby k Městskému soudu v Praze se domáhal revize rozhodnutí žalované u Obvodního soudu pro Prahu 1.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, *„[]je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto považoval za důvod kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Z obsahu spisu Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 17 C 113/2010, Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel dne 4. 6. 2010 podal na poště 110 00 Praha 1 k doručení Obvodnímu soudu pro Prahu 1 žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalované. Obvodní soud pro Prahu 1 usnesením ze dne 3. 1. 2011, č. j. 17 C 113/2010 - 15, řízení zastavil, neboť dospěl k závěru, že k řízení o této žalobě je dána pravomoc soudů ve správním soudnictví. Současně soud stěžovatele poučil o možnosti podat do jednoho měsíce o právní moci tohoto usnesení žalobu ve správním soudnictví u Městského soudu v Praze.

Ze spisu Městského soudu v Praze v projednávané věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalované žalobce podal dne 25. 1. 2011. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 3. 1. 2011, č. j. 17 C 113/2010 - 15, nabylo právní moci dne 26. 1. 2011, jak vyplývá z elektronického stejnopisu zaslaného Městskému soudu v Praze dne 15. 6. 2011.

Kasační stížnost je důvodná.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. *žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.*

Podle § 72 odst. 3 s. ř. s., *jestliže soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.*

Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky citovaného ustanovení § 72 odst. 3 s. ř. s. byly v projednávané věci beze zbytku naplněny. Stěžovatel totiž původně podal žalobu u soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení a tento soud řízení zastavil s odůvodněním, že se jedná o věc správního soudnictví. Stěžovatel poté v souladu s poučením Obvodního soudu pro Prahu 1 podal žalobu ve správním soudnictví u Městského soudu v Praze, který je podle § 7 odst. 1 a 3 s. ř. s. věcně a místně příslušný k jejímu projednání. Při podání této žaloby stěžovatel zachoval lhůtu jednoho měsíce od právní moci usnesení o zastavení řízení, proto platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *„[p]ři posuzování včasnosti správní žaloby podané u správního soudu poté, kdy soud v občanském soudním řízení pravomocně zastavil řízení ve smyslu § 104b odst. 1 o. s. ř., je nezbytné kromě zjištění, zda byla žaloba ke správnímu soudu podána ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí obecného soudu (§ 72 odst. 3 s. ř. s.), zkoumat i skutečnost, zda již při podání žaloby k obecnému soudu nebyla zmeškána lhůta pro podání správní žaloby stanovená soudním řádem správním, případně zvláštním zákonem. Podání žaloby u obecného soudu až po uplynutí této lhůty způsobuje opožděnost i posléze podané správní žaloby, byť by byla podána v měsíční lhůtě od pravomocného zastavení občanského soudního řízení [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 3 As 30/2005 - 66, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1405/2007, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud proto dále zkoumal, zda stěžovatel při podání žaloby u Obvodního soudu pro Prahu 1 dodržel dvouměsíční lhůtu od doručení napadeného rozhodnutí žalované, upravenou v § 72 odst. 1 s. ř. s.

Podle dodejky, kterou žalovaná v kopii předložila Městskému soudu v Praze společně se svým vyjádřením k žalobě, bylo napadené rozhodnutí stěžovateli doručeno dne 9. 4. 2010. Žalobu u Obvodního soudu pro Prahu 1 stěžovatel podal dne 4. 6. 2010, zákonem stanovená dvouměsíční lhůta tak byla zachována.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel podal žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalované včas, tudíž nebyly splněny zákonné

podmínky pro její odmítnutí podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Napadené usnesení Městského soudu v Praze o odmítnutí žaloby pro opožděnost je tudíž nezákonné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Ačkoliv Městský soud v Praze nemohl při vydání napadeného usnesení tušit, že stěžovatel již dříve podal žalobu u soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení a že je třeba aplikovat ustanovení § 72 odst. 3 s. ř. s., což soud zjistil teprve z podané kasační stížnosti, tato skutečnost nic nemění na nezákonnosti napadeného usnesení, neboť z objektivního hlediska žalobu za opožděnou považovat nelze.

Za dané procesní situace Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2011, č. j. 1 Ad 8/2011 - 24, zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s., *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.* Městský soud v Praze proto v dalším řízení bude vycházet z toho, že žaloba byla podána v zákonem stanovené lhůtě, nikoliv opožděně.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. v novém rozhodnutí ve věci Městský soud v Praze.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu